

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune”. Rom. 10, 15.

Anul VIII.

București 1928.

No. 1.

„Ca să gătească Domnului un popor bine pregătit pentru El”.

Astăzi salut, în iubirea Lui Hristos, pe toți acei cari „s'au făcut părtași la o credință de aceeaș valoare ca și a noastră”. Mii de suflete cari anul trecut nu fuseseră cu noi, azi le găsim în mijlocul nostru. Noi le urăm bun venit. Intrarea lor în biserică a fost pentru noi un izvor de bucurie și binecuvântare. Noi, cari facem parte din câmpurile mai vechi, întâmpinăm din toată inima pe frații și surorile noastre din câmpurile cele noi. Mulți, în cursul anului trecut ca și pe vremuri frații din Tesalonic, s'au întors la Dumnezeu, părăsind idolii spre a servi Dumnezeului viu și adevărat, și spre a aștepta ca Isus să vină din cer. (1 Tes. 1, 9. 10) Acestor noi tineri le dăm asigurarea că și noi deasemenea ne silim a depărta orice idol din inima noastră, așteptând pe Fiul lui Dumnezeu să vină din cer.

Prin această „fericită nădejde” noi formăm un popor unit. Biserica noastră se întinde peste vaste și îndepărtate ținuturi. Aceasta este împlinirea profeției cuprinsă în cap. 14 din Apocalips. Profetul a văzut această biserică a sfârșitului, care păzește poruncile lui Dumnezeu, ieșind din mijlocul tuturor națiunilor și popoarelor. Noi primim la împlinirea profeției. Câteodată, distanța care ne separă pe unii de alții este foarte mare. Vorbind omenește, ar fi ușor să se rupă legătura de unire dintre noi, și să ne separăm unii de alții. Dar nu acesta este tabloul pe care îl prezintă profeția. Iubirea lui Hristos și a adevărului face din noi toți o singură inimă, o singură familie, biserică sfârșitului consacrată Dumnezeului Cel viu. Acum rugăciunile noastre' pornite din toate părțile globului, se vor întâlni la tronul harului, deasupra chivotului unde Isus, Mântuitorul nostru își alătură rugăciunile Sale la acelea ale celor din orice limbă. În felul acesta fiecare să poată găsi un adevărat port de scăpare, de odihnă și reinviore!

Cea mai mare nevoie a noastră este ca să ne rugăm pentru noi înșine. Să ne scufundăm din nou, și mereu tot mai adânc, în izvorul care este deschis în Izrael pentru necurățenie. Cu cât înaintăm mai mult în experiența noastră creștină, cu atât urim mai mult eul nostru, și cu atâta dove-

dim mai mult nevoia de a ne apropia tot mai mult de Dumnezeu. Să zicem împreună cu Psalmistul: „Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu”. (Ps. 73, 28.) Este bine ca astăzi să ne apropiem de El așa cum suntem, bătrâni, tineri și copii.

„Ca să gătească Domnului un popor bine pregătit pentru El”.

Pentru început, să cercetăm textul care este pus astăzi înaintea noastră spre meditare. El se găsește în Luca 1, 17. „Ca să gătească Domnului un popor bine pregătit pentru El”. Aceasta eră ținta soliei pe care Ioan Botezătorul o răs-pândia în Iudea și dincolo de Iordan în vederea primei manifestări a Mântuitorului. Solia sună: „Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor s'a apropiat”. În spiritul și puterea lui Ilie trebuie să fie vestită o solie, și de această dată în toate țările lumii, în vederea pregătirii unui popor pentru revenirea Mântuitorului. Solia din Apoc. 14 este solia de pregătire pentru azi. Ea e Evanghelia veșnică formulată într'un așa chip încât să poată răspunde nevoilor omului în această oră a judecării lui Dumnezeu. Ea va avea ca urmare să pregătească orice suflet, care o primește cu credință; căci Evanghelia „este puterea de mântuire a oricărui credincios”. Dumnezeu să ne ajute în orice clipă să credem. „Doamne, cred, ajută ne-credinței mele”.

Această solie evanghelică trebuie „să gătească Domnului un popor bine pregătit pentru El”. Și o va face. Nu este cazul să căutăm o altă solie nouă deosebită de aceea a îngerului al treilea din Apocalips. Nici o altă Evangheliie nu va face această lucrare. Solia care a întemeiat lucrarea lui Dumnezeu în lume, aceeaș solie va și încheia lucrarea și va pregăti un popor care să meargă în întâmpinarea lui Isus, atunci când va reveni.

Mulțimi de dovezi anunță apropierea sfârșitului.

Totul, în cer și pe pământ, vestește că încheierea timpului de har este pe sfârșit. Anul trecut

a adus semne despre venirea lui Hristos mai numeroase ca nici un an mai înainte. Și alți frați împărtășesc aceeaș părere ca și mine în această privință. S'au putut observa semne pe pământ, în apă, și în cer. Prin cutremure de pământ, inundații, secete, boli molipsitoare, incendii și erupții vulcanice, elementele naturii au strigat cu o voce de tunet: „Pregătiți-vă!”

Voalul de necredință care s'a întins asupra lumii, și amenințând să cuprindă și creștinismul, ne spune că a sosit timpul cu privire la care se referă Isus prin aceste cuvinte: „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18, 8).

Atunci când lumea este coplesită de necredință, câtă nevoie avem noi de a rugă pe Dumnezeu să nască în noi o credință adevărată, vie și statornică. Mai mult ca oricând, trebuie să luăm Biblia ca tovarăș al nostru zilnic, spre a o citi, studia, și a trăi cu ea. Dumnezeu nu ne poate împiedeca de a cădea din nou în lume dacă neglijăm Cuvântul Său cel sfânt. „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului.” (Apoc. 3, 10. 11.)

Pășind în ceasul încercării finale.

Cu adevărat că această oră a încercării vine asupra noastră. Chiar în acest an am aflat de felul cum au căzut asupra fraților noștri din diferite ținuturi persecuții violente. Reprezentanții bisericilor de stat ai acestor ținuturi s'au întrunit în congres împreună cu reprezentanții bisericilor protestante și din America și Europa occidentală. Acesta a fost cel mai imens conciliu, se zice, care a avut loc în timp de o mie de ani. Clerul ținuturilor despre care vorbim, s'a întors zicând că lucrarea Adventiștilor și Baptiștilor a fost desaprobată de delegații protestanți.

Ce ne arată aceasta? Aceasta ne dovedește cum ne apropiem de momentul în care protestantismul decăzut va da mâna catolicismului și când se va deslănțui o persecuție generală împotriva celor ce păzesc poruncile. Aceste lucruri din profeția biblică pe cari pionierii acestei mișcări ni le explică încă de demult, acum apar la orizont.

În momentul în care Lumea Nouă se alătură de cea veche pentru a ordona ca toți să se conformeze religiunilor recunoscute de stat, putem fi siguri că ora cercării a venit cu adevărat. În fața evenimentelor cari ne stau în față, nimeni nu se va putea menține prin propriile mijloace. Și chiar însuș Dumnezeu nu va putea păzi pe acei cari au rămas lipiți de câte un păcat cunos-

cut. Asupra acestui timp se referă cele scrise în *Mărturii*:

„Este cu neputință să ne dăm o idee despre experiența poporului lui Dumnezeu care va trăi pe pământ în momentul în care gloria cerească și repetarea persecuțiilor se vor găsi unite. Aleșii vor merge în lumina ce izvorăște dela tronul lui Dumnezeu. Prin mijlocirea îngerilor va fi o continuă comunicare între cer și pământ. Și Satan, înconjurat de îngeri răi, și pretinzând a fi Dumnezeu, va săvârși minuni de tot felul, spre a amăgi, dacă se poate chiar și pe cei aleși”. (*Test. Vol. IX, p. 16.*)

Aceste vremuri extraordinare sunt înaintea noastră. Noi nu ne putem face decât o slabă idee despre ele! Dar acestea știm: nici un suflet nu va putea trece prin ele rămânând legat de lume. Singura noastră speranță este de a rămâne ascunși în Hristos, Mântuitorul nostru.

Domnul indeamnă astăzi pe poporul Său: „Căutați pe Domnul, toți cei smerți din țară, cari impliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului”. (Zef. 2, 3.)

Spiritul este dat „ca să gătească Domnului un popor”.

În vederea faptului „ca să gătească Domnului un popor bine pregătit pentru El,” într'un asemenea timp, Dumnezeu își revarsă ultima ploaie a Spiritului Său. Ploaia târzie a fost făgăduită pentru această oră a judecării lui Dumnezeu, când vor trebui să fie șterse, ori păcatele ori numele nostru. Apostolul Petru a spus cu privire la acest subiect, cu mult timp înainte: „Pocățiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină dela Domnul vremile de înviore, și să trimeată pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos”. (Fapt. 3, 19. 20.)

Au început chiar aceste timpuri de reinviore anunțate. Dovada o vedem în toate ramurile lucrării lui Dumnezeu. „Acum, spune spiritul profeției, este timpul când să așteptăm o reinviore care să vină dela Domnul. Noi ar trebui să veghem spre a recunoaște mișcările providenței divine, după cum Izrail trebuia să vegheze spre a auzi șgomotul unui marș în vârful duzilor, — semnal care trebuia să le arate că Cerul eră gata să intervină pentru ei”. (*Test. Vol. V. p. 728.*)

Luati seama la semnale, fraților! Ele apar de jur împrejurul nostru. Acei cari merg din casă în casă făcând lucrare misionară în țările noastre civilizate, găsesc suflete pregătite gata, direct, prin intervenția Spiritului. Colportorii noștri întâlnesc neincetat suflete de felul acesta. Lucrătorii noștri

biblici ne afirmă că în diferite locuri o putere de sus a ridicat interesul auditorilor. În câmpuri, unde, după câte am auzit, deabiă începusem să aruncăm sămânța, secerișul a apărut într'un chip ca niciodată mai înainte. Într'o insulă în care ne este interzis să pătrundem, auzim că o mie de suflete sunt în cercetarea acestei solii. Într'o țară în care un conflict ivit între Biserica și Stat a adus oarecari restricții în ce privește activitatea misionară, auzim că în mijlocul acestor timpuri grele s'au ivit o mie de credincioși, atunci când ne așteptam mai puțin.

Noui redeșteptări simultane s'au produs în două câmpuri foarte îndepărtate unul de celalt. Aceste câmpuri sunt situate unul la Nord-estul Africei, altul în Indii. Până acum s'au întors dela Islam o sută de persoane spre a păzi poruncile lui Dumnezeu. Venirea mahomedanilor este cu siguranță un semn al apropierii sfârșitului.

Aceste manifestări ale Providenței, prea numeroase pentru a putea fi numărate, ne invită să dăm, să ne rugăm și să lucrăm pentru misiuni, cu mai mult zel decât până acum. Năvoadele noastre sunt aproape pe punctul de a se rupe în diferite puncte. Dar observați deasemenea că aceste manifestări ale Providenței sunt la fel semnale cari ne invită să nu avem o altă preocupare care să ne stăpânească mai mult decât: aceea de a fi gata. Ele ne arată cu câtă repezițiune poate să-și termine Dumnezeu lucrarea. Într'una din aceste zile cei vii vor trece la judecată. Timpul trebuie să fie foarte aproape. Numele tău și al meu va fi strigat la acest Tribunal care-și ține acum ședințele în cer. Nimeni depe pământ nu știe când va avea loc aceasta. „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni”. Dar Hristos ne atrage atenția că acestea se vor întâmpla mai repede decât ne-am putea aștepta, și cum am putea să judecăm după aparență. El spune: „De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți”. (Mat. 24, 44.)

În fiecare zi Isus dorește să ne desăvârșească pregătirea.

Isus, care ne spune: „Fiți gata!” este singurul care poate să ne și pregătească. Dar această chestiune ar trebui să ne facă a fi străbătuți de un fior ca de moarte. Acest timp de reînviore ne invită să ne predăm cu totul lui Hristos. În „*Experiențe și Viziuni*”, pag. 71 ne este spus: „Am văzut că nimeni nu a putut să ia parte la reînviore până ce nu au câștigat mai întâiu biruința asupra oricărei mândrii, a egoismului, iubirii de lume, și în privința oricărui fapt sau cuvânt rău.

Această solemnă avertizare nu are de scop să descurajeze pe nimeni. Departe de aceasta. Ea este mânăta de iubirea cea mai gingașe, pentru a îndrepta pe fiecare dintre noi spre Isus, în care este așezată biruința sigură a oricărei inimi credincioasă. El ne poate mântui deplin. Însă trebuie să-I predăm viața în orice moment. „Eu fac un singur lucru”, spune apostolul Pavel. Acesta este singurul lucru pentru fiecare dintre noi. Nu încercați să clădiți pe temelia păcatului neiertat. Vă ocupați de lucruri obișnuite. Nutriți, de exemplu, o supărare pe câte cineva? Aceasta va atrage după sine pieirea voastră. „Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă”. (Iacob 5, 9.) Dacă în timp ce aș purta în suflet o supărare față de cineva depe pământ, numele meu ar fi chemat la judecată, va fi pentru vecie prea târziu pentru mine de a mai putea să mă mai pregătesc. Unii au un fel de a purta un resentiment în inimă din pricină ce a spus despre el sau ce i-a făcut cineva. Să mărturisim lucrul acesta lui Isus, fraților, și să-L lăsăm pe El să-l curețe din viața noastră. Cineva spune unui celebru predicator despre un afront pe care îl suferise. M'am simțit atins din pricina aceasta, spune el, și cred că este un lucru omenesc de a te simți în felul acesta.” „Da, răspunse predicatorul, este omenesc de a te simți astfel; însă este dumnezeesc a ierta”.

Trebuie să îngăduim lui Hristos să facă din noi în fiecare zi creștini. Nu se cere nimic mai mult. Să fim în gardă împotriva aprinderii, mâniei și a spiritului care însuflețește pe „acuzatorul fraților”. Să vorbim cu bunătate și într'un chip aducător de incurajare. Să ne uităm pe noi înșine, slujind pe alții. Acesta este tabloul schițat de profetul Isaia: „Se ajută unul pe altul, și fiecare zice fratelui său: „Fii cu inimă!” (Isa. 41, 6.)

Credința nu trebuie să fie ceva care se rezumă numai la teorie. Ea este lucrul cel mai vital din viața noastră zilnică și din contactul cu aproapele și cu Dumnezeu. Astăzi să cerem lui Isus să ne curățească de tot ce este al cărnii, și să ne pregătească și în același timp să ne și mențină gata. El poate face lucrul acesta. El dorește din toată inima să-l facă. Însă El nu-l poate face de afară. Să lăsăm pe Mântuitor să intre. El singur poate da viață vieții celei noi. Trebuie să-I îngăduim un control sigur asupra inimii noastre printr'o predare constantă. El trebuie să fie „Hristos în voi, nădejdea slavei”. (Col. 1, 27.) „Așa încât Hristos să locuească în inimile voastre prin credință”. (Ef. 3, 17.) Acesta este singurul mijloc. Dumnezeu fie binecuvântat, El vine în inima umilă și profund îndurerată, care tremură la Cuvântul Său.

Dacă ne hrănim mult din Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi, prin credință și rugăciune, Dumnezeu va pune stăpânire pe noi prin harul Său și va lucra în noi, chiar dacă suntem ocupați și preocupați de câștigarea pâinii zilnice. Hristos zice: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu, îl va iubi. Noi vom veni la El, și vom locui împreună cu El”. (Ioan 14, 23.) Fraților, El este cu noi. „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele”, spune El.

Astăzi să dăm totul la o parte.

Nu numai când începem viața de creștin trebuie să renunțăm la tot. În fiecare zi, în fiecare clipă, trebuie să depindem de puterea lui Hristos, lucrând în noi, care să supună pornirile noastre firești. Ar trebui ca din partea noastră să fie o constantă mărturisire a lipsurilor pe care le avem și o umilire a sufletului în deplină dependență de Dumnezeu în toate privințele.

Fiecare suflet deci să se bucure în iubirea lui Hristos, în harul Său, care iartă, în puterea Sa care curăță și care păzește. Domnul este Acela care luptă pentru noi. El spune fiecăruia: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare”. (Isa. 41, 10.)

Dacă mergem cu El în lumina Sa, după cum El este lumină, noi suntem în legătură mutuală,

și sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat. Priviți la Isus, cugetați la iubirea Lui pentru voi. Nu vă sprijiniți pe nimicnicia voastră, ci sprijiniți-vă pe sfințenia Lui. Toate făgăduințele cuprinse în Cartea cea prețioasă ne îndeamnă stăruitor să pășim în credință în fața Mântuitorului viu, Care a murit și a înviat pentru noi. Dorința Lui arzătoare este ca să pregătească Domnului un popor bine pregătit pentru El. Tu și eu trebuie să fim pregătiți prin har, împreună cu poporul Său. Strigarea sufletului este: „O! Mântuitorul meu, vino astăzi în inima mea de păcătos, cu puterea Ta de a curăți!”

Să ne plecăm pe genuchii noștri spre a cere lui Dumnezeu să ne pregătească astăzi. Dorința noastră este ca tinerii și copiii să se apropie împreună cu noi de Isus în rugăciune și pocăință. În numele lui Isus noi rugăm pe fiecare, și spunem: nimic să nu te împiedice de a-ți predă viața cu totul Aceluia care S'a dat cu totul pentru tine. El ne va ajuta să rupem orice legătură care ne ține strâns de lume. Să încredințăm astăzi lui Hristos toate gândurile vieții noastre, prezente și viitoare, spunând împreună cu apostolul Pavel: „Știi în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea”. (2 Tim. 1, 12.) Cine va voi ca să-și consacre din nou viața lui Dumnezeu, părăsind tot ce știe sau nu știe despre viața sa de păcat, pentru ca astfel să poată fi curățită în sângele Mielului?

W. A. S.

Asinul de aur.

Auzind povestirea privitoare la intrarea lui Isus în Ierusalim călare pe un asin pe care-l luase în slujba Sa, un destoinic lucrător din Hanovra și-a zis: „Deasemenea și eu voi da Mântuitorului asinul meu dacă El mai are încă nevoie și — dacă așa aveă unul”. Puțin după aceasta, îi căzu în mâini o monedă de aramă de Brunswick. Se știe că efigia acestui ținut reprezintă un cal alergând. Lucrătorul nostru în simplitatea lui, luând efigia de cal ca fiind asin, își zise: am făgăduit să dau Mântuitorului meu primul asin pe care-l voi avea, l-l dau pe acesta, și îndată se duse și puse banul său de aramă într-o cutie de daruri pentru misiuni.

După câțva timp, bărbatul acesta primi iar o piesă de argint cu aceeași efigie și fără să ezite, merse și o puse în

slujba Domnului; și de fiecare dată când găsiă, printre banii lefii lui de pe săptămână, piese cu asin, el făcea acelaș lucru fără ca să socotească acestea ca sacrificii.

Dar într-o zi, îl așteptă o grea încercare: Patronul său, plătindu-i salariul unei luni întregi, îi dete o piesă de aur, și ce credeți că văzu pe ea examinând-o?... Iarăș un asin! „Și pe acesta mi-l cere El? trebuie să-l dau și pe acesta Domnului? Imi inchipui că El nu mi-l pretinde! Poate că li sunt de ajuns asinii de aramă și argint, și așa putea să-mi opresc pentru mine asinul de aur care-mi este atât de necesar. Eu sunt un om sărac, pe când El, este bogat; al Lui este tot aurul și argintul întregului pământ!”

Dar aceste argumente nu îl linișteau

de loc, și, tot precauindu-se cu conștiința sa, el își întoarse și reîntoarse piesa scumpă de aur între degete și descoperi pe ea această inscripție: „Nunquam retrorsum! „Ce înseamnă aceasta? Poate aceasta mă va scoate din incercătură, și iute, aleargă la pastor pentru a-i explica inscripția. „Prietenul meu, îi zise acela, aceasta este din latinește și înseamnă: „Nici odată să nu dai înapoi!” „A! este adevărat?” răspunse cinstitul lucrător. „ei bine! sunt lămurit: asinul de aur deasemenea aparține Domnului meu”. Și el plecă plin de bucurie să-l pună în cutia darurilor pentru misiuni.

P. Minault,

pastor, martir în Madagascar.

Gazeta Slujbașilor

VEȘTI MISIONARE.

Sabatul dela 7 Ianuarie, 1928.

Către școalele noastre de Sabat.

Ceînd în școala de Sabat veștile misionare pentru acest trimestru, ne vom putea da mai pe deplin seama că oamenii din continentul întunecat au început să vadă o mare lumină. Forțele creștine dau un atac îndârjit Continentului African. Ei au înaintat chiar până în mijlocul acestui pământ ce are atâtea nevoie. Din multe părți, atât din Africa Centrală cât și cea Sudică, ne vin chemări. Mii de glasuri ne roagă să le trimitem misionari. Scrisorile lor ce ne sunt adresele încontinuu, ne cer mereu oameni și mijloace cari să ducă mai departe lucrarea. Și auzind dovezile cele evidente ale lucrărilor mântuitorului Dumnezeu printre aceste mulțimi de oameni, nu vom fi noi dispuși să dăm mai mult în acest al treisprezecelea Sabat? Nevoia este mare.

Sabatul dela 14 Ianuarie, 1928.

Totuș mulți în umbra morții.

Un tânăr șef de trib depe lângă râul Ubangi, din Africa Centrală, mi-a cerut să merg cu el; i-am urmat prin satul de colibe de pământ și ne-am coborât pe o potoacă ce ducea într-o pădurice. Acolo am văzut un adăpost de crângi de palmier cari acoperiau un mormânt. Acest mormânt era acoperit cu toate bogățiile pământului ce aparținuseră bătrânului șef. L-am privit de deasupra și am ajuns la convingerea că nu este un subiect prea bun pentru a fi fotografiat, deci am plecat.

Șeful de trib a venit după mine până la locul unde eram stabilit împreună cu predicatorul W. H. Anderson. El a insistat ca să mă întorc și să iau o fotografie a mormântului; în cele din urmă am consimțit, și pe când fixam aparatul asupra mormântului, tânărul șef izbucni într-un vaiet sfâșietor de dureros. El plângea amar. Dar pentru ce? Ah, și el iubise pe tatăl său după cum iubim și noi pe al nostru. Dar pentru ce această mare durere sufletească? Fiindcă acest sărman șef păgân nu avusese nici o speranță. Când zise tatălui său la-revedere, și prioi

pentru ultima dată în fața lui, el nu mai avea speranța să-l mai revadă vreodată. Poate că el gândi că îl voiu putea da un chip al tatălui său, dar cât de desamăgit va fi când va primi doar această simplă fotografie. Acest sărman suflet nu are speranța învierii, fiindcă niciodată nu auzise vestea cea bună a mântuirii prin Isus Hristos.

Însă, iubii ascultători, acest șef nu este singurul în această situație atât de tristă. Înaintea mea se ridică o adevărată mare de fețe negre, înspăimântate, și pe jumătate doar omenești, prin marea tărguri, cum și în tot lungul drumurilor și râurilor din Africa Centrală și răsăriteană, fețe peste care nu a strălucit niciodată lumina mântuirii. Nici o stea a luminii nu a pătruns desul întunec al miezului nopții din suflet. Apelul lor mut se ridică până la Tatăl ceresc, Care nu crușată nici chiar pe propriul Său Fiu; și fie ca acest apel să găsească răspuns în inima acelora cari sunt mântuiți prin sângele lui Hristos.

Sabatul dela 21 Ianuarie, 1928.

Strigătul milioanei Africane.

La o stație misionară din Africa Centrală, unde lucrăm, multe din femeile creștine băștinașe se ocupă cu semănatul sau plantarea grădinilor, pentru ca astfel să poată avea și ele în fiecare an câte un dar pentru misiuni. Chiar dela începutul unui an, una din aceste femei și-a pierdut soful și eu am gândit că ea nu va mai fi în stare să dea tot venitul din acest an depe grădina ei de cereale, trebuind să se îngrijească mai întâiu de ea cât și de copilașii ei. Însă când i-am cumpărat recolta, am fost surprins văzând că ea dă îndărăt întreaga sumă pe care o primise, ca dar pentru misiuni.

Nu numai în a da, însă și în lucrarea practică misionară, băștinașii din Africa vor ajunge la deplina idee de ce înseamnă a lucra pentru alții.

Adesea am văzut cum lucrătorii noștri băștinași dau câte un dar deosebit pentru misiuni, pe lângă darurile obișnuite, ca cele din Sabat, darurile anuale și Săptămâna de Abnegație, o sumă egală cu jumătate din venitul pe o lună, chiar și salariul pe o lună în

treagă, și câteodată până și salariul depe trei luni. Desigur este demn să se lucreze pentru asemenea oameni.

Sabatul dela 28 Ianuarie, 1928.

În inima Continentului întunecat.

Aproape jumătate din oamenii din Baluba, Congo Belgian, își au dinții potriviți pentru sfâșiat, ceea ce este un semn al canibalismului. Cu toate că au un spirit superstițios, certăreț, și lenes, Evanghelia mântuirii din păcat totuș se vestește printre acești oameni, iar Spiritul Sfânt lucrează transformări minunate în viața lor.

Următoarea întâmplare ne ilustrează mai bine în ce fel Spiritul lui Dumnezeu merge înaintea noastră, pregătind calea. Anul trecut patru copii băștinași dintr'unul din satele depe acolo, treceau prin alt sat, unde noi avem o școală publică. Tocmai atunci școala se deschidea cu cântare și rugăciune. Când cei patru băieți au auzit cântând, au mers să vadă, și au intrat în școală.

După ce s'au întors din călătoria lor, au cerut învățătorului să vină să-i învețe și pe ei să cânte la fel ca elevii. Învățătorul le-a spus să se adreseze misiunii cu această cerere. În câteva zile acești băieți, împreună cu doi dintre frunțașii satului, au venit să ceară un învățător. Am fost nevoiți să-l trimitem îndărăt fără învățător, fiindcă nu aveam niciunul de rezervă. Ei au venit de mai multe ori, astfel încât ne-am decis să trimetem pe unul din elevii să-i învețe. Au luat parte aproape patruzeci. După șase săptămâni băieții au început să cânte, iar unul dintre ei chiar a făcut rugăciunea la deschidere. După trei luni mulți dintre săteni și-au adus idolii la învățător. Titus, învățătorul, a început cu lucrarea școlii de Sabat chiar din primul Sabat, și credincioșii se înmulțeau mereu. Cu siguranță că acei credincioși sinceri din toate țările cari fac posibilă prin darurile lor, stabilirea a noi misiuni și trimeterea de noi lucrători, într'o zi vor vedea o mare grupă din Baluba și diferite triburi înrudite cu aceștia din Congo Belgian, în jurul tronului lui Dumnezeu.

Programul adunării misionare din luna Ianuarie 1928.

1. Deschidere cu cântare și rugăciune
2. Raportul secretarului
3. Cântare
4. Nevoia noastră cea mai mare
5. Experiințe misionare. Indrumări practice
6. Închidere cu cântare și rugăciune

NEVOIA NOASTRĂ CEA MAI MARE.

1. Cuvintele „voi veți fi martori ai mei”. Fapt. 1, 8 au și astăzi puterea pe care au avut-o și pe vremuri. Credincioșii Bisericii Domnului trebuie să fie martori ai Lui.

„Intr'un anumit înțeles, Adventiștii de Ziua Șaptea au fost făcuți străjeri și purtători de lumină. Lor li s'a incredințat ultimul avertisment, ultima înștiințare pentru această lume ce merge spre prăbușire... Lor li s'a incredințat o operă mare și nobilă... Nu există o altă lucrare de o valoare mai mare ca aceasta;

deaceea Adventiștii nu trebuie să lase ca atențiunea lor să fie atrasă de alte lucruri”. „*Incheierea lucrării*”, p. 4, 5.

2. Ca adevărați martori ai Domnului Hristos avem nevoie de El. Hristos trebuie să fie în noi și să se manifesteze prin noi. Lucrarea misionară pe care El a făcut-o trebuie să o facem și noi. Nu este de ajuns să auzim predică după predică. „Membrii comunității n'au făcut nici a sută parte din ce cere Dumnezeu dela ei. Ce putem aștepta fără numai de cădere în viața religioasă, dacă membrii nu fac decât să asculte predică peste predică, dar nu pun în practică învățătura primită?” *Mărturia*, Vol. 6, p. 425.

3. Comunitatea trebuie să fie un loc

unde membrii comunității să fie formați pentru lucrarea practică misionară. Ei trebuie să facă planuri pentru a duce solia mântuitoare la toți semenii lor. „Dumnezeu așteaptă dela Comunitatea Sa, să disciplineze și să pregătească pe membrii săi, pentru a lucra ca să lumineze lumea. Trebuie să se dea o educație, care să aibă drept rezultat de a face pe mulți să-și pună la schimbător talantul lor. Prin folosirea talanților, oamenii vor fi formați spre a ajunge capabili de a ocupa pozițiuni de încredere și de influență, și de a menține principiile curate și neschimbate. Acest mare bine s'ar face pentru Domnul”. *Mărturia*, Vol. 6, p. 451, 452.

Programul adunării „C. M. V.” din luna Ianuarie 1928.

A. DOUA SĂPTĂMÂNĂ

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Raportul secretarului.
3. Cor.
4. Timpul sfârșitului și Tineretului.
5. Muzică și versuri.
6. Încheiere cu cântare și rugăciune.

Timpul sfârșitului și tineretului.

1. Timpul sfârșitului ne este descris în Cuvântul Său ca fiind timpul înșelăciunilor, al svonurilor înspăimântătoare, al luptelor între neamuri, al războaielor; al timpului în care vor fi cutremure, foamele și ciumi; timpul luptelor chinuitoare pentru adormirea conștiințelor, al urilor pentru Numele lui Hristos, al trădărilor, al vânzărilor; timpul slăbirii credinței dar tot așa va fi și timpul unei intense predicări a Evangheliei celei veșnice în toată lumea, la toate neamurile. (Vezi *Mat.* 24, 1—14; „Timpul și lucrarea”, p. 7, 8.

2. Dumnezeu este singurul care rămâne statornic și numai în El se pot crede tinerii (Vezi *Ps.* 9; 48, 14; 71, 5, 15; *Ecl.* 12, 1; *Plâng.* 3, 27; *Ezechiel* 16, 60).

3. În timpul sfârșitului Mântuitorul nostru vrea să folosească pe tineri în lucrarea de salvare de suflete. (Vezi *Luc.* 18, 22; *Ioel* 2, 28; „Timpul și lucrarea”, pag. 41.

A. PATRA SĂPTĂMÂNĂ

1. Deschidere cu cântare și rugăciune.
2. Celirea raportului.
3. Mică repeliție din Straja Dimineții.
4. Lucrarea noastră.
5. Muzică și versuri.
6. Încheiere cu cântare și rugăciune.

Notă pentru Diriginte: Subiectul dela punctul patru poate fi tratat de mai mulți membri ai cercului tinerimii, fiecare luând câte o parte.

Lucrarea noastră.

1. Rugăciune. Toate adunările noastre trebuie să fie însoțite de călduroasă rugăciune. (Vezi *Mărturia* ed. rom. p. 211 — 221). Este o nevoie deosebită pentru tineri ca ei să formeze grupa de rugăciune, unde să înalțe cereri la Dumnezeu atât pentru binecuvântarea lor personală, cât și pentru binecuvântarea celor iubiți ai lor. Straja Dimineții ne dă foarte bune îndrumări asupra rugăciunii. Fiecare tânăr Misionar Voluntar să aibă carnetul Straja Dimineții și să folosească spre binele lui și al altora paginile biblice pe cari le găsește acolo.

2. Studiul Bibliei. — Biblia este izvorul învățăturilor mântuitoare. Omul care folosește Biblia ca să ia dintr'ânsa învățătură pentru viața sa, este toldeana sigur de drumul pe care

merge. E nevoie ca tinerii să cunoască temeiul credinței creștine. Biblia toată mărturisește despre Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu, Mare Preot, Păstor, Judecător, Creator și Rege. Mulți sunt lipsiți de adevărata fericire pentru că nu cunosc pe Isus, și nu-L cunosc pentru că trec cu vederea studiul adevărilor biblice. Ținta noastră e ca toți tinerii să studieze Biblia. Ei pot forma grupe cari să se ocupe cu lucrul acesta, și parte din ei, pot începe chiar să fină lecturi biblice cu persoanele interesate. În felul acesta cunoștințele câștigate sunt puse în practică.

3. Lucrarea misionară. — Pe baza rugăciunii și a studiului Bibliei cineva poate merge mai departe în a face încercări de lucrare misionară. Între Misionarii noștri să avem o grupă pentru ajutor creștin în caz de boală, de suferință și de lipsă; o grupă pentru vânzare de literatură, și alta pentru întreținerea corespondenței cu persoanele interesate. Tineretul are deasemenea de colportaj și campania cu revista de Ioannă, precum și la diferitele contribuții pentru întreținerea lucrării lui Dumnezeu.

„Ceeace inimile egoiste ar socoti drept serviciu umililor, de a servi celor în grea mizerie și în toate privințele inferiori ție la caracter și rang; tocmai aceasta este lucrarea îngerilor sfinți și luminați”. „Calea către Hristos”, p. 94.

INSTRUCTORUL

1 — Alegerea în Hristos.

7 Ianuarie — majori.

„Să fim înfiați prin Isus Hristos”, V. 5. — Adoptarea în familia cerească implică mai mult decât sentiment — o reală și legală legătură cu Dumnezeu în calitate de fii și moștenitori ai Lui. (Vezi Rom. 8, 17) „Iată, ce fel de iubire ne-a dăruit Tatăl, ca să ne numim fii ai lui Dumnezeu”. De ce mare cinste este acest loc pentru om! Prin sacrificiul cel nespus de mare al lui Hristos, și prin credința în numele Lui, fiii lui Adam au devenit fiii lui Dumnezeu. Insușindu-și firea omenească, Hristos a ridicat omenirea. Oamenii căzuți sunt scutiți de a doua asemenea cercare, și sunt așezați acolo, unde, prin legătura cu Hristos, ei pot înșiși să fie educați, desăvârșiți și ridicați la o treaptă mai sus, ca într-adevăr să poată fi demni de numele de „fii ai lui Dumnezeu”. „Mărturiu”, Vol. IV. p. 563.

„Care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui”, V. 6. — „In cărțile de sus, Hristos mijlocește pentru biserică Sa — mijlocește pentru acei pentru care El a plătit cu sângele Său prețul de mântuire. Secole și veacuri nu vor putea nici când slăbi puterea jertfei Lui de expiere. Nici viață, nici moarte, nici înălțime și nici adâncime, nu poate să ne separe de iubirea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus; nu fiindcă noi ne ținem de El atât de încordat, ci fiindcă El ne ține cu atâta putere lângă Sine. Dacă mântuirea noastră ar depinde de propriile noastre eforturi, n'am mai putea fi mântuiți; dar ea depinde de Acela care este inapoiă tuturor făgăduințelor. Prinderea noastră de El poate părea slabă, însă iubirea Lui este asemenea aceleia unui frate mai mare; atâta timp cât menținem unirea cu El, nimeni nu poate să ne smulgă din mâna Lui”. — F. A. pp. 552. 553.

Istoria Creațiunii.

Diviziunea copiilor.

„La început”. — James Hastings, autorul cărții „The Children's Great Texts

of the Bible”, ne dă câteva cugetări folositoare, într-o formă simplă:

„Aceste cuvinte (Gen. 1, 1) sunt începutul celei mai mari Cărți din lume. Ele sunt primele cuvinte ale primului verset al primului capitol din prima carte din Biblie.

„Iudeii numesc cartea Genezii „Cartea începuturilor”, fiindcă primul cuvânt din Biblia Ebraică este cuvântul pe care traducătorii noștri îl interpretează prin: „La început”. Este un nume superb. Geneza este o carte a începuturilor. Ea vorbește despre începutul lumii, despre primul om,..... despre primele făgăduinți ale lui Dumnezeu.

„Însă eu socotesc că textul nostru este un text inoșeză pentru băieți și fete. Voi sunteți „incepători” — începători în pășirea pe calea spre a ajunge bărbați și femei. Dar felul de bărbați și femei cum veți fi, depinde în mare măsură de felul în care începeți.

1. „Deci doresc să vă spun în primul rând — *incepeți bine*. Un început bun este de mare însemnătate pentru viață. Câteodată suntem înclinați să privim la anii copilăriei ca la un timp de așteptare. Mulți, mulți ani trec pe dinainte și se pare că *niciodată* nu vom mai crește. Însă aceștia sunt anii de pregătire, și de asemenea — cei mai importanți din viață. Aceștia sunt anii când strângem cunoștințe, calități bune, însușiri frumoase ale caracterului. Dacă atunci pierzi ocazia de a le dobândi, altădată nu vei mai putea.

2. „Și un alt lucru pe care aș vrea să vi-l spun este — *incepeți cu Dumnezeu*. Lucrul acesta este în legătură cu primul punct, fiindcă nu puteți începe bine dacă nu începeți cu Dumnezeu.

„Dar mai privește încă odată asupra textului și observă cuvântul care urmează — „La început, Dumnezeu”. Da, Dumnezeu este începutul oricărui început.

„Odată, un profesor ținea copiilor o lectură explicativă despre plante și flori. El explică cum din semințe răsar plante, cum din plante ies frunze și flori, și

cum din flori se desvoltă iarăș semințe. Apoi a trecut să le spună cum toate aceste părți deosebite sunt formate din celule mici, și cum toate aceste celule sunt pline cu o substanță minunată numită protoplasmă, o substanță care se găsește în toate ființele viețuitoare și care le face să trăească și să crească. În cele din urmă el a spus că nimeni nu știe ce dă putere protoplasmei de a ajuta la trăire și creștere. Aceasta este o ușă închisă, inapoiă căreia este un mister de nepătruns. Atunci unul dintre copii a pus o întrebare: „Vă rog, domnule, Dumnezeu trăiește dincolo de această ușă?”

„Acesta eră răspunsul cel mai bun care ar fi putut fi dat, că inapoiă oricărei uși închise, inapoiă oricărui început este..... Dumnezeu. Inapoiă celei mai mici insecte, inapoiă celui mai mic fir de iarbă este Dumnezeu, și Dumnezeu este iubire.

„Dumnezeu este în începutul oricărui început, și El dorește să fie deasemenea și în începutul vostru. El v'a făcut, El v'a făcut pentru Sine, și voi nu veți putea ajunge la deplina măreție a bărbatului sau femeii desăvârșite, dacă nu-L luați pe El în viața voastră.

„Vreți ca să faceți viața voastră nobilă și valoroasă, vreți să o faceți de cel mai mare preț? Atunci luați aceste cuvinte ca motto — „La început, Dumnezeu”. — Vol. I. pp. 1-4.

Învățătură practice. — Când ieșim la țară și ne aruncăm ochii pe câmp, peste vale, râu, șes, recoltă, sus spre culmile cele înalte, și de acolo mai sus spre bolta cerească luminată de plina strălucire mărețată a acelu mare astru în a cărui lumină radierile miriadelor altor sori cu mult mai depărtați contopindu-se se pierd în ea, atunci în umilință, și în acelaș timp și în extaz, putem spune: Tatăl nostru le-a făcut pe toate”. — Daniel March.

Dumnezeu, Creatorul, este iubitorul nostru Tatăl creșc, și Isus, Fiul Său, este Amicul nostru cel mai bun, și El ne iubește și Se îngrijește de fiecare dintre noi.

Lucru de repartizat.

Lecciónua viitoare: Gen. 1, 20—31; 2, 1—3.

De studiat și lucrat: Dați spre memorizare Ps. 8, 1—8.

Găsiți un text care să spună că noi suntem de mai mare preț decât toate pasările.

Scrie o listă de animale de apă, uscat, și aer.

Copiați versetul de memorizat.

Lipește ilustrația versetului de memorizat în carnet.

Colorează schița.

Grădina de copii.

Ilustrarea lecțiunii trecute.

Să aveți puțin pietriș, nisip, pământ, un pahar cu apă, și mai multe feluri de semințe. Aceste lucruri pot fi ținute ascunse până ce sosește timpul de a le folosi. Întrebați pe copii despre experiențele lor. S'au jucat ei în nisip și în apă? Au scobit ei în pământ și s'au încercat să facă grădini? Cine a făcut marele pământ pe care umblăm? dealurile, nisipul, apa? Dacă puteți să aveți ceva flori și fructe. Dacă nu, arătați ilustrate colorate de iarbă, pomi și flori. Catalogele de semințe conțin diferite feluri de flori. Pentru a reprezenta soarele, luna și stelele, vă puteți folosi de hârtie aurită, lipind-o pe carton.

Invățătură spirituală.

Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc, a creat orice lucru ce este frumos și bun, spre a ne face fericiți.

2 — Mântuit prin Hristos.

14 Ianuarie — majori.

Prin înțelepciunea și priceperea Lui obundență. V. 8. — Noi avem asigurarea „că tăria acelor care iubesc și servesc pe Dumnezeu va fi reînnoită zi cu zi. Priceperea Celui Infinit este pusă în serviciul lor, pentru ca ei să nu poată rătați în vestirea scopurilor urmărite de El.... Dumnezeu este în stare și dispus să acorde servilor Săi toată puterea de care au nevoie, și să le dea înțelepciunea care li se cere în diferitele împrejurări. El este gata mai mult chiar decât să împlinească cele mai mari speranțe ale acelor care își pun încrederea în El”. — F. A. p. 242.

„Spre a-Și uni tarăș într'unul în Hristos, toate lucrurile”. V. 10. — Ca un comentariu asupra acestui verset, cetim din „Sfaturi pentru învățători”, p. 452:

„Hristos este centrul întregii adevă-

rate doctrine. Întreaga credință adevărată este întemeiată pe cuvântul Său și natură. El este Acela în care sunt concentrate speranțele noastre după viața veșnică; și învățătorul care învață dela El, găsește loc sigur de ancorare”.

Dacă Hristos este centrul tuturor speranțelor noastre, al întregii credinți adevărate și al întregii doctrine adevărate, Acela în care noi putem găsi un loc sigur de scăpare, datorită acelor care trăesc și propovăduesc pe Hristos este de a uni într'unul în Hristos, toate lucrurile. Aceasta este ținta lui Dumnezeu, și prin toate mijloacele din univers, atât din cer cât și de pe pământ, Dumnezeu caută să-Și aducă la împlinire ținta în și prin Hristos.

„Să slujim de laudă slavei Sale”. V. 12. — „Nu este impulsione a naturii noastre, nici facultate a minții noastre sau înclinație a inimii noastre care să nu aibă nevoie ca în orice clipă să fie sub controlul Spiritului lui Dumnezeu. Nu există binecuvântare pe care să o acorde Dumnezeu omului, nici încercare pe care să o lase să cadă asupra lui, fără ca la rândul său să se pună în mișcare și Satan căutând să-l ispitească, să întărite și să distrugă sufletul, dacă noi îi îngăduim cea mai mică ocazie. De aceea, oricât ar fi de mare lumina spirituală a cuivă, oricât de mult s'ar bucura de favoarea și binecuvântarea divină, el trebuie neîncetat să meargă umil înaintea lui Dumnezeu, rugându-L în credință a-i îndreptă orice gând și a-i controlă orice pornire”. — P. P. p. 421.

Istoria creațiunii.

Diviziunea copiilor.

Iubirea lui Dumnezeu văzută în natură. — În „Educație” pp. 102, 103, este dată această îndrumare pentru instructorii copiilor: „Învățați pe copii să vadă în natură expresia iubirii și înțelepciunii lui Dumnezeu. Să se stabilească legături în mintea lor între Dumnezeu și pasări, flori, copaci; ca toate lucrurile vizibile să ajungă pentru ei talmăcitorii lucrurilor ce nu se văd și ca toate întâmplările din viață să fie pentru ei învățătură divine.

În timp ce vor învăța să studieze în felul acesta lecțiunile cari cuprind toate lucrurile create cum și experiențele vieții,

arătați-le că aceleași legi, cari guvernează legile naturii și evenimentele vieții, trebuie să ne conducă și pe noi, că ele ne sunt date pentru binele nostru și că numai ascultarea poate să ne aducă succesul și adevărată fericire”.

Despre regele Solomon cetim: „Printre un studiu priceput al tuturor lucrurilor create, însuflețite și neînsuflețite el a dobândit o clară concepție despre Creator. În puterile naturii, în lumea minerală cât și cea animală, și în fiecare arbore, copac sau floare, el vedeă o manifestare a înțelepciunii lui Dumnezeu; și cu cât căută să învețe mai mult, cu atât creștea și cunoștința lui despre iubirea Lui”. — P. R. p. 33.

Infrișoșat și minunat. — Cu cât studiem mai mult cu privire la acest corp minunat al nostru, cu atât ne simțim mai mult îndemnați să zicem la fel ca și regele David: „Mulțumesc-Ți, că sunt făcut într'un chip atât de infrișoșat și minunat; minunate sunt faptele Tale, și sufletul meu bine foarte știe aceasta”. Ps. 139, 14. Dumnezeu ne-a făcut în așa fel încât să putem fi templu al Spiritului Sfânt, și în felul acesta să arătăm mai departe mărirea Lui. 1 Cor. 3, 16. 17; Isa. 43, 7.

Odată, o fetiță a înălțat această rugăciune pentru corpul ei: „Iubite Doamne, binecuvintează-mă cu doi ochișori, și fă-i să strălucească fericiți. Binecuvintează-mi cele două urechi, și ajută-mă să aud când mă chiamă mama. Binecuvintează-mi cele două mâini, și fă-le bune și să nu atingă ce nu trebuie. Binecuvintează-mi cele două picioare, și fă-le să meargă acolo unde este nevoie. Binecuvintează-mi inima, și fă-o să jubescă pe Dumnezeu precum și pe tatăl, pe mama și pe vecinii mei. Te rog să faci ca păcatul, uritul păcat, să nu se apropie niciodată de mine — niciodată, niciodată!” — Culegere din „The House we live in”.

Nu ar fi folositor și pentru noi să înălțăm în fiecare zi această rugăciune? (Învățați pe copii că din moment ce Dumnezeu ne-a făcut acest corp atât de minunat, El dorește să-L cinstim în tot ce facem. El spune: „Nu știți.... că voi nu sunteți ai voștri? căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, cari sunt ale lui Dumnezeu”. 1 Cor. 6

19. 20. Prețul care a fost plătit pentru noi este sângele cel prețios al lui Iisus).

Un aducător aminte al puterii creației a lui Dumnezeu. — Sabatul ne reamintește lucrarea minunată a lui Dumnezeu în crearea lumii, după cum un tablou, o statuie, sau vreo fereastră frumoasă de biserică amintește tuturor cari o văd numele persoanei scrise pe ele. Se poate întâmpla ca aceste amintiri să se invechească, să se umple de praf, sau să se strice. Dar Sabatul, cel care amintește pe Dumnezeu cum și lucrarea Lui de creațiune, ne vine în fiecare săptămână. El nu se va putea pierde sau distruge, ci va rămâne în veci. Pentru noul pământ avem această făgăduință: „În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, — zice Domnul”. Isa. 66, 23.

Satan se trudește cât poate mai mult spre a ne face să uităm despre Sabat fiindcă lucrul acesta va aduce după sine că vom uita de Dumnezeu, Creatorul și Mântuitorul nostru. Atâta timp cât păzim ziua cea sfântă de Sabat, este un semn pentru toți oamenii, arătând că noi iubim și servim pe viul Dumnezeu. (Vezi Ezech. 20, 12. 20).

Lucru de repartizat.

Leccióna viitoare: Gen. 2, 4—25; 3. De studiat și lucrat:

În cari trei puncte a fost ispitită Eva? 1 Ioan 2, 16.

De ce mijloace se folosește acum Satan ducând pe oameni la neascultare de Dumnezeu?

Găsește un text care să arate că este cu neputință să fugim dinaintea lui Dumnezeu.

Copiază versetul de memorizat.

Lipește ilustrația versetului de memorizat în carnet.

Colorează schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute.

Desenați un cerc pe tablă. Arătați cât eră de întunecoasă lumea aceasta când a fost făcută la început. Eră mai întunecoasă decât orice noapte pe care am văzut-o. Apoi, cu cretă galbenă, faceți raze de lumină prin cerc spre a ilustra împlinirea poruncii lui Dumnezeu: „Să fie lumină, și a fost lumină”. Accentuați asupra faptului că atunci când Dumnezeu spune ceva, cuvântul Său are putere să se împlinească. Fiindcă Dumnezeu este atât de mare iar noi suntem așa de mici, El poate să se în-

grijească de noi și să ne dea ce ne este de trebuință.

Ilustrarea lecțiunii prezente. — Să aveți ilustrații de pești, pasări și animale. Atrageți atenția copiilor asupra brânciilor cari slujesc peștilor să respire aerul din apă. Arătând ilustrațiile cu pasări, atrageți atenția asupra penelor cari le acoper, cum și asupra cânteceleur frumoase ale pasărilor.

Să aveți și o măsuță cu nisip. Faceți scena mai atractivă prin pomi, și flori. Apoi așezați pasările, peștii și animalele cari le amintiți că au fost făcute în ziua despre care vorbiți. Puneți pe Adam și Eva ca o coroană a lucrării de creațiune a lui Dumnezeu.

Povestire introductivă. — Nicu, împreună cu tatăl, mama și două surioare, trăiau într-o casă veche departe de alți vecini. Casa eră întunecoasă și urită la privire, neavând decât câteva ferestre. Ei nu aveau nici mobilă frumoasă care să înfrumuseze casa, nici vreo grădină în care să se joace; nici flori. Cât ar fi dorit ei să aibă cel puțin o curte cu pomi mari umbroși și cu flori.

Într-o zi au avut o mare surpriză, căci tatăl venind acasă le-a spus: „Am să plec să clădesc o nouă casă departe de aci. După ce o voi termina voi aduce în ea covoare, scaune, tablouri, toate noi, precum și orice am avea nevoie spre a o face cât mai plăcută. Voi copii veți avea o curte frumoasă, în care să vă puteți juca. Însă voi trebuie să rămâneți aci până ce mă duc și termin casa spre a fi gata de locuit. Apoi voi veni să vă iau acolo”. Ce veste frumoasă a fost aceasta pentru mamă și copii, și cât de fericiti se simțiau!

Știți voi că odată lumea nu eră atât de frumoasă ca azi, cu toate că până acum au trecut mulți ani de păcat și neascultare? Odată eră atât de întunecoasă că nu poate fi asemănată cu nici o noapte pe care am văzut-o până acum. Însă Dumnezeu Se gândise să facă o casă cât se poate mai frumoasă pentru copiii Săi. În fiecare zi din cele șase, El o pregătiă a fi gata, ca astfel toți tații, toate mamele și toți copilașii să poată locui în ea. În săptămâna trecută am învățat ce a făcut Dumnezeu în primele patru zile ale săptămânii creațiunii. Astăzi vom învăța ce a făcut în celelalte trei zile. (Urmați cu lecțiunea).

Învățătură spirituală. — Orice a făcut Dumnezeu este desăvârșit. El ne-a dat Sabatul, spre a ne ajuta să ne aducem aminte de El și de minunatele lucruri pe cari ni le-a dat spre a ne bucura de ele.

3 — Rugăciuni pentru comunitate.

21 Ianuarie — majori.

„Vă pomenesce”. V. 16. — Ce îmbărbătare este adusă unui suflet știind că

altul își aduce neîncetat aminte de el înaintea tronului Celui Infinit. Ce putere de a înfruntă lupta vieții, ispitele și încercările, și de a ieși mai mult decât învingător. Nu numai că acel care se roagă dobândește prin aceasta putere, dar răspunsul Tatălui dă pe deasupra putere care să ajute a ieși biruitor și acela pentru care este înălțată rugăciunea. Să urmărim exemplul apostolului, și să continuăm „neîncetat în rugăciune”.

„**Nemărginita mărire a puterii Sale**”. V. 19. — Despre mărimea puterii lui Dumnezeu la care avem dreptul, și de care totuși nu ne-am folosit pe deplin, se vorbește în cartea „Mărturie pentru Predicatori”, p. 175:

„În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, dela facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El”. Rom. 1, 20..... Natura mărturisește că o Ființă infinită în putere, nemăsurată în bunătate și în iubire, a creat pământul și l-a umplut cu viețuși și fericire”. — P. M. M. pp. 410. 411.

După cum ucenicii, plini cu puterea Spiritului, au pornit să vestească Evanghelia, tot astfel trebuie să meargă și astăzi servii lui Dumnezeu..... Tot ceea ce au făcut apostolii, ar trebui să facă oricare dintre membri. Și noi trebuie să lucrăm cu o și mai mare ardoare, să căutăm a fi însoțiți de Spiritul Sfânt într-o și mai mare măsură, fiindcă creșterea răutății cere din partea noastră o și mai hotărâtă chemare la pocăință.” „Mărturie”, Vol. VII. pp. 32. 33.

Istoria Edenului.

Diviziunea copiilor.

Nu un automat. — Dumnezeu ar fi putut alcătui pe om ca și pe un ceasornic sau o locomotivă, poruncindu-i să facă numai ceea ce voia El. Dar El avea față de om un plan cu mult mai frumos. El doriă ca omul să fie copilul Său, după asemănarea Sa — un conducător, un rege, cu o minte care să poată să se conducă singură, precum și cu o inimă caldă și în stare să-L înțeleagă. El doriă un om cu care El să poată vorbi, și căruia El să-i fie ca tovarăș și prieten.

„Dacă Adam și Eva nu ar fi atins niciodată din pomul oprit, Domnul le-ar

fi împărțit cunoștință, — cunoștință sub care nu ar fi stat nici un blestem al păcatului, cunoștință care le-ar fi adus o fericire veșnică. Tot ceea ce au câștigat prin neascultarea lor a fost cunoștință cu păcatul". „Mărturii" Vol. VIII, p. 290.

Noi suntem încercați. — Zi cu zi noi suntem încercați tot atât cât a fost și Adam și Eva. Satan este mai îndârjit decât mai înainte, și umblă ca un leu răcnind căutându-și prada, fiindcă știe că timpul său este scurt. Nu toți suntem ispitiți în același fel, și Satan ne studiază slăbiciunile și ne atacă în aceste părți slabe ale noastre. La unii se servește de mândrie; la alții de plăceri nepermise, mâncări rele, necredincioșie, respectarea Sabatului, etc. Satan își începe ispitele prin aceea că ne face să ne îndoim sau să nu avem încredere în Dumnezeu. Dacă ne vom îmbrăca cu întreagă armătura, vom putea „țineă piept împotriva uneltirilor diavolului." (Vezi Ef. 6, 11—17.)

Lucru de repartizat.

Leccióna viitoare: Geneza 4, 1—16; 5.

De studiat și lucrat: Despre ce lucru a fost primul exemplu uciderea lui Abel? Despre dușmănia pe care a anunțat-o Dumnezeu.

Până la ce măsură suntem noi păzitorii fratelui nostru?

Cari două clase le reprezintă Cain și Abel?

Copiază versetul de memorizat.

Copiază Prov. 4, 14, 15.

Lipește ilustrația versetului de memorizat în carnet.

Colorează schița.

Grădina de copii.

Repetiția lecțiunii trecute.

În legătură cu Ruloul, să aveți și ilustrații despre animale, pasări, flori, pomi, fructe, etc. Încurajați pe copii să spună istoria creațiunii, adăugând ce este necesar spre a o completa.

Ilustrarea lecțiunii prezente.

De această dată poate fi folosită măsuța cu nisip. Dacă puteți, să aveți oare cari frunze verzi și flori naturale spre a înfrumuseța scena. Așezați pe Adam și Eva în grădină. Faceți să iasă în evidență pomul cunoștinții binelui și al răului. Predând această parte a lecțiunii în care Adam și Eva s'au ascuns de Dumnezeu, puneți-i într'un loc unde pomii sunt mai dese, astfel încât ei să

fie aproape ascunși. Pentru persoane vă puteți folosi de bastonașe.

Povestirea introductivă. — Tatăl lui Matei îi spuse într'o zi: „Matei, să știi că în cutia biroului meu este un briceag ascuțit, așa ca să nu te atingi de el. Dacă vei pune mâna pe el îți-ai putea tăia degetele, și te vei răni și-ți va curge sânge. El este atât de ascuțit încât nu poți să-l atingi". Matei avea o mulțime de alte jucării frumoase cu cari s'ar fi putut juca, însă el eră curios să știe dacă briceagul eră atât de ascuțit după cum spusese tatăl. Îl privi atent câtva timp. Apoi se gândi să-l ia în mână, însă trebuia să fie foarte atent ca să nu-și taie degetele. Cineva mereu îi spunea în inimă: „Ascultă de tata, Matei, să nu pui mâna pe briceag". Însă băiețelul se gândi să încerce să taie o bucată de lemn spre a putea cunoaște dacă este așa ascuțit sau nu. Dar i-a alunecat, și în loc să taie lemnul și-a tăiat degetul. Sângele a început să-i curgă peste mână și pe haine, și Matei a început să strige. Tatăl a venit și a legat degetul, și Matei îi spuse că regretă ce a făcut, dar aceasta nu i-a vindecat degetul. A trebuit să treacă mult timp până să se vindece, și semnul a rămas încă pentru multă vreme acolo. Matei și-a dat seama acum că tatăl știe ce este bine pentru el. În lecțiunea noastră de azi învățăm cum toate păcatele și durerile au venit în această lume numai fiindcă Adam și Eva nu au ascultat de Dumnezeu și nu s'au încrezut în El. (Urmați cu lecțiunea).

Învățătură spirituală. — Totdeauna să spunem Nu, când cineva se încearcă să ne facă să nu ascultăm de Dumnezeu sau de părinții noștri.

4 — Din moarte la viață.

28 Ianuarie — majori.

„Dumnezeu care este bogat în îndurare". V. 4. „Dacă ar putea creștinii să-și dea seama de câte ori le-a pregătit Domnul calea, pentru ca planurile vrăjmașului față de ei să nu se poată împlini, atunci nu s'ar mai poticni în drumul lor, plângând. Credința lor se va întemeia pe Dumnezeu, și nici o încercare nu va avea putere să le-o răpească. Ei îl vor lua pe El ca înțelepciunea și tăria lor, și El va aduce la îndeplinire prin ei ceea ce „El vrea." — P. R. p. 576.

Îndurările lui Dumnezeu sunt continue cu noi. Nici o zi nu trece fără ca să se arate din belșug dovezile evidente ale îndurării Lui în viața noastră. Să învățăm a le observa, privind viața și experiența noastră cu ochii Domnu-

lui; cunoscând astfel că Cel „bogat în îndurare" se va îngriji de fiecare parte cât de mică a vieții noastre dacă noi însă îl îngăduim.

„Ne-a înviat împreună". V. 6. — Ca urmare a iubirii și îndurării Lui mari, Dumnezeu ne-a dat pe singurul Său Fiu să moară pe crucea depe Golgota. Prin moartea Sa pe cruce, Mântuitorul a purtat păcatele lumii întregi. El a suferit și a murit pentru noi. Prin învierea și înălțarea Sa, El a deschis o cale pentru acei cari primesc jertfa Sa, pentru ca prin ea să poată găsi drumul înapoi la Dumnezeu. Prin învierea Lui, suntem înviați și noi. Prin scularea Sa din morți, și noi am fost deasemenea. Noi trăim în viața Lui. Dumnezeu a făcut posibilă învierea prin moartea și învierea lui Isus. El este gata să vină la fiecare dintre noi dacă îl primim ca Mântuitor, și murim față de păcat pentru a putea trăi în veci.

„Ne-a pus să ședem împreună în locurile cereștii". V. 6. — „Cerule trebuie să înceapă depe acest pământ. Când credincioșii lui Dumnezeu vor fi plini de blândețe și dragoste, își vor da seama că iubirea e bandiera Sa pusă peste ei.... Ei vor alcătui aci jos un cer în care să se pregătească pentru cerul de sus". — „Mărturii" Vol. VII. p. 131.

„Acesta este darul lui Dumnezeu". V. 8. — „El (Hristos) este un dar, însă un dar rezervat absolut numai acelor cari se predau Lui fără rezervă: cu suflet, corp și spirit. Noi ar trebui să ne predăm Lui Hristos, spre a trăi o viață de plăcută ascultare față de toate poruncile Lui. Tot ceea ce suntem, toate talentele cum și toate calitățile de cari dispunem, sunt ale Domnului, și trebuie consacrate în lucrarea Lui. De îndată ce noi ne predăm în felul acesta cu totul Lui, Hristos, împreună cu toată bogăția cerului, se va da nouă. În felul acesta câștigăm mărgăritarul de mare preț.

„Mântuirea este un dar gratuit, și cu toate acestea ea se cumpără și se vinde. În târgul unde prezidează îndurarea divină, mărgăritarul de mare preț ne e reprezentat ca vânzându-se fără arginți și fără bani. La acest târg, oricine poate să-și procure bunurile cereștii". — „Pil-dele", pp. 116, 117.

Istoria lui Cain și Abel.

Diviziunea copiilor.

Deosebirea. — Deosebirea dintre Cain și Abel este arătată clar în „Patriarhi și Profeți” p. 71, 72, după cum urmează: „Cain și Abel, fiii lui Adam, erau de caractere foarte deosebite. Abel avea un spirit credincios față de Dumnezeu; el recunoaște înțelepciunea și dreptatea Creatorului în felul de lucrare față de omenirea căzută, și cu multă recunoștință primia speranța mântuirii. Însă Cain nutria sentimente de răsvărire și murmură împotriva lui Dumnezeu, din pricina blestemului rostit asupra pămantului și a rasei omenesti, ca urmare a păcatului lui Adam. El își lăsa mintea să alunece pe aceeaș pantă pe care își găsise căderea și Satan: ambiția personală și neîncrederea față de dreptatea și autoritatea divină.....

Cain s'a prezentat înaintea lui Dumnezeu cu murmur pe buze și cu necredință în inimă cu privire la expierea promisă omenirii, și la necesitatea de a aduce sacrificii. Jertfa sa nu dovedia nici o căință de păcat. El avea părerea, pe care mulți o împărtășesc acum, că ar însemna o dovadă de slăbiciune să se conformeze în totul prescripțiilor divine, de a se încrede pe deplin numai pe expierea Mântuitorului promis. Cain a ales să se sprijine pe sine însuș. El vrea să se infățiseze înaintea lui Dumnezeu cu propriile lui merite. El nu va lua miel, pentru ca sacrificiul lui să fie amestecat cu sânge, ci va prezenta din fructelele sale, din produsul muncii sale. El își prezintă sacrificiul ca o favoare adusă lui Dumnezeu, sperând ca prin aceasta să câștige aprobarea divină. Cain a ascultat în ce privește ridicarea unui altar, cum și în aducerea unui sacrificiu; însă ascultarea lui nu era decât în parte. Partea esențială, recunoașterea nevoii unui Mântuitor, nu era ținută în seamă.

„Din punct de vedere al nașterii și al îndrumării religioase, cei doi frați erau egali. Amândoi erau păcătoși, și împreună recunoșteau dreptul de respect și închinare ce se cuvine lui Dumnezeu. Judecați după exterior, credința lor era la fel până la un anumit punct: dar dincolo de acesta, deosebirea între cei doi era mare”.

Egoismul ascuns. — Grozavul păcat al lui Cain a început prin invidie și gelozie. Cain nu se mâniase din pricină că jertfa nu-i fusese primită. Ceeace îl mâniase era că fratele său primise ceva ce el nu. Deci la bază era egoismul, și acesta a condus la invidie, și apoi aceasta la ură. „După aparență cei doi frați au pornit în pace la câmp. Nu s'a ivit nici o nouă provocare, însă vechile simțiminte, înfrânte pentru un timp, au izbucnit cu furie, și în grabă Cain le-a adus la împlinire. Ura lăsată să lucreze conduce la crimă. Inima este izvorul oricărui rău. Egoismul este mama culorilor din care se poate scoate orice nuanță de păcate. Păziți-vă gândurile, și înfrângeți-vă eul, și atunci faptele vor avea grijă înșile”. — A. Maclaren.

Păzitorul său. — Noi cu toții suntem legați într'un chip atât de minunat, atât de mult depindem unul de celalt, încât nu putem zice că nu suntem păzitorul fratelui sau surorii noastre.

„Când Michael Angelo pictă un tablou sau sculptă o statuă, el obișnuia să a-prindă chiar drept în fața sa o lumânare pentru ca umbra sa să nu cadă asupra lucrării lui. Nu există nici o lumânare magică care să țină ca umbra influenței noastre să nu cadă asupra celor din jurul nostru. Noi nu putem să ne îndepărtăm umbra pe care o aruncăm asupra altora, noi nu ne putem feri de a nu-i influența în vreun fel. Acesta este un lucru sigur. Singurul lucru însă care nu este sigur este felul de influență pe care o răspândim — influență bună sau rea”. — Hastings.

Învățăture practice. — Noi trebuie să facem bine, indiferent ce fac alții.

„Mărturia tăcută a unei vieți cu adevărat pioasă și desinteresată posedă o putere de influență de neîmpotrivit”. — „Pildele”, p. 344.

Noi putem trăi în două feluri — să ducem o viață egoistă, și nepăsătoare și să facem pe alții nefericiți; sau prin ajutorul lui Dumnezeu, să ducem o viață adevărat credincioasă și plină de iubire, făcând și pe alții fericiți și mai buni. Nouă ne este lăsat să alegem.

Lucru de repartizat.

Lecțiunea viitoare: Gen. 6 și 7.
De studiat și lucrat:

Găsește un text care să arate că în zilele din urmă vor fi batjocoritori ca și în timpul lui Noe.

Cum va veni ziua Domnului peste necredincioșii cari vor trăi înainte de venirea lui Isus? Dați textul.

Dați textul care să arate că lumea va fi nimicită prin foc.

Scrie istoria potopului în cincizeci de cuvinte.

Copiază versetul de memorizat.
Lipește ilustrația versetului de memorizat în carnet.

Grădina de copii

Repetiția lecțiunii trecute.

Să aveți câteva flori de iarnă, și să arătați ilustrații cu spini și mărarci. Înainte de a păcătuți Adam și Eva, nu erau spini și mărarci și nici lemne străambe. Florile nu se vestejiau și nu muriau ca acum. Vorbiți despre timpul venirii lui Isus când va face totul nou. Atunci pămantul va fi cu mult mai frumos chiar decât la început.

Ilustrarea lecțiunii prezente. — Să aveți o ilustrație cu un păstor și cu oi. Repetați scena dela masa cu nisip din lecțiunea trecută. Clădiți pe măsua cu nisip un altar din pietre mici sau cartoane, departe de grădina Eden. Puneți un miel pe altar. Mânuiți cu multă grijă întreg materialul pentru ca nu cumva această scenă să-și piardă din sfințenie, față de copii. Arătați un tablou cu Cain și Abel aducându-și darurile.

Povestire introductivă. — Lecțiunea noastră de azi se acupă de un băiat care avea un frate. Îi știi numele? Da, era Cain. Adam și Eva, tatăl și mama lor, din pricină că nu ascultaseră de Dumnezeu, părăsiseră frumoasa lor locuință din grădina Eden înainte de nașterea lor. (Urmați cu lecțiunea).

Învățăture spirituale. — De îndată ce am făcut o faptă rea, ne e ușor să facem și alta.

Isus vede tot ce facem, și Se simte mulțumit când îl ascultăm.

ADUCEM LA CUNOȘTINȚĂ
CĂ A APĂRUT

Straja Dimineții

Pe anul 1928.

Fiind tipărit un număr restrâns,
rugăm ca Cercurile Misionare
să se grăbească
cu comanda.

LECȚIUNI PENTRU COPII.

LECȚIUNEA 2—14 IANUARIE, 1928.

Istoria Creațiunii.

Textul biblic: Gen. 1, 20—31; 2, 1—3.

De memorizat: „Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul nostru”. Gen. 1, 28.

1. La sfârșitul zilei a patra a săptămânii de creațiune, pământul era foarte frumos. Lumina strălucia peste covorul cel delicat și moale de iarbă, presărat cu flori minunate colorate și plăcut mirositoare. Pomii dădeau umbră, iar diferitele plante și ierburi adăugau partea lor de frumusețe. Însă pământul trebuie să fi fost foarte liniștit, căci nu era decât sunetele făcute de mișcarea apei și a frunzelor în adierea zefirului.

Ziua cincia.

2. În ziua cincia Dumnezeu a făcut tot ce zboară în aer și innoată în apă. Dumnezeu a spus, și prin puterea cuvântului Său „a făcut peștii cei mari și toate viețuitoarele cari se mișcă și de cari mișună apele, după soiturile lor; a făcut și orice pasăre inaripată după soiul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune”.

3. Oceanul, lacurile, fluviile, și pârâiele sunt pline de ființe, dintre cari multe atât de mici încât nu le putem vedea. Pasările inaripate cari zboară prin aer pot fi numărate cu milioanele. Dumnezeu Se îngrijește de ele. Isus a spus: „Uitați-vă la pasările cerului; ele nici nu seamănă, nici nu seceră, și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?”

Ziua șasea.

4. „Dumnezeu a zis: „Să dea pământul viețuitoare după soiul lor, vite, târtoare și fiare pământești, după soiul lor”. Și așa a fost”. În felul acesta vedem că în ziua șasea au fost făcuți căii, boii, lei, elefanții, urșii, și multe, multe alte animale. Deasemenea tot în ziua șasea au fost făcute și șopârlele, omizile și toate celelalte animale târtoare.

5. După aceasta, Dumnezeu, vorbind către Fiul Său, zise: „Să facem om după

chipul nostru, după asemănarea noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste pasările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târtoarele cari se mișcă pe pământ”.

6. Apoi Dumnezeu a spus omului pe care-l crease: „Iată că v'am dat orice iarbă care are în el rod cu sămânță aceasta să fie hrana voastră”.

7. Această povestire despre începutul tuturor lucrurilor este una din cele mai frumoase, și nu se găsește decât numai în Biblie. Ea este spusă în primul și al doilea capitol din Geneza, sau Facerea, care e prima carte din Biblie. Fiecare parte din lucrarea creațiunii dovedește iubirea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a făcut plantele mai înainte de a fi făcut lumina și aerul, și a fi dat porunca să apară uscatul. Numai după aceasta puteau crește. El nu a făcut animale mai înainte de lumină, aer, uscat, sau plante. Toate acestea sunt necesare animalelor ca să trăiască. Deasemenea, El nu a făcut pe om, mai înainte de a-i fi făcut o locuință frumoasă.

8. „Dumnezeu S'a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune. Și a fost seară, și a fost dimineață: ziua a șasea”.

Ziua șaptea.

9. „Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor. În ziua șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua șaptea S'a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o pentru că în ziua aceasta S'a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse”.

10. Dumnezeu nu S'a odihnit, fiindcă era obosit, ci din pricină că-și terminase lucrarea. După ce S'a odihnit, El „a sfințit” ziua aceasta, adică a făcut-o să fie pentru om o zi deosebită față de celelalte. Dumnezeu ne-a dat tot ce avem nevoie. Ne-a dat casă, lumină, aer, hrană, lucruri frumoase de cari să ne bucurăm, animale cu cari să ne distrăm, și prieteni. El știa că noi vom avea nevoie de o zi în care să ne odihnim de lucrul din timpul unei săptămâni, și să ne gândim la El; de aceea El a făcut Sa-

batul. Acesta este unul din cele mai prețioase daruri pe cari ni le-a dat Dumnezeu.

LECȚIUNEA 3—21 IANUARIE, 1928.

Istoria Edenului.

Textul biblic: Gen. 2, 4—25; 3.

De memorizat: „Plata păcatului este moartea: dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. Rom. 6, 23.

1. După ce Dumnezeu a creat pe primul om — Adam — a adus la el toate animalele și pasările, pentru ca Adam să pună „nume tuturor vițelilor, pasărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului”. Dar printre toate ființele create nu era nici una asemenea omului. De aceea Dumnezeu a făcut o femeie, Eva, care să fie soția lui Adam — spre a-i fi de ajutor și tovarăș.

2. Un loc anumit era să fie casa lui Adam și a Evei: acesta era numit grădina Eden. În mijlocul grădinii era pomul vieții. Deasemenea, acolo mai era și un alt pom numit pomul cunoștinții binelui și răului. Din Eden curgea un râu ce udă grădina. Până atunci nu ploase pe pământ, „ci un abur se ridică de pe pământ și udă toată fața pământului”. „Domnul Dumnezeu a luat pe om, și l-a așezat în grădina Edenului, ca s'o lucreze și s'o păzească”.

3. În Eden nu erau nici stânci colțuroase, nici spini, nici buruieni, și nici scafeți. Nu erau nici furtuni și nimic care să înspăimânte pe cineva. Adam și Eva lucrau fericiți la îngrijirea grădinei și animalelor. Pretutindeni era numai frumusețe, pace și mulțumire.

4. „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și al răului să nu mănânci; căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”.

5. Îngerii din cer au vizitat pe Adam și Eva, și le-au spus că mulți îngeri au fost izgoniți din cer fiindcă nu au ascultat de Dumnezeu. Satan era conducătorul acestor îngeri răi. Îngerii cei buni au spus lui Adam și Evei că fără invidie Satan va căuta să-i ispitească să

nu asculte de Dumnezeu, însă ei să se păzească.

6. Într-o zi pe când lucrau, Eva s'a îndepărtat de Adam și s'a apropiat de pomul oprit. Ea a stat mai mult timp acolo, admirând pomul și roadele lui. În timp ce privia, cineva a început să-i vorbească. Eră un șarpe — nu ca acei pe cari îi vedem acum, ci o ființă foarte frumoasă, părând a fi înțeleaptă și liniștită. Satan a vorbit prin șarpe într'un chip batjocoritor: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină?”

7. Eva a răspuns: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre pomul din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți”. Atunci șarpele a zis femeii: „Hotărit, că nu veți muri”. Deși cuvintele lui Satan nu erau adevărate, toșș Eva a crezut mai mult pe Satan decât pe Dumnezeu. „A luat deci din rodul lui, și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care eră lângă ea, și bărbatul a mâncat și el”.

8. Imediat Adam și Eva s'au intristat de ce făcuseră, și s'au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină. Însă Domnul a chemat pe Adam și a zis: „Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?” Omul a răspuns: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat”. Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: „Ce ai făcut?” Femeia a răspuns: „Șarpele m'a amăgit, [m'a făcut să cred o minciună,] și am mâncat”.

9. Dumnezeu a zis lui Adam: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: „Să nu mănânci de loc din el”, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea, și să mănânci iarba depe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei intoarce în pământ”.

10. Din pricina păcatului lor, vesmântul de lumină și mărire cu care fuseseră îmbrăcați Adam și Eva, dispăruse, iar aerul se răcorise. La început și-au cusut un vesmânt din frunze de smochin, însă Domnul, în mila Sa, „a făcut lui

Adam și nevestei lui haine de piele”, cari să-i ferească contra vremii. Apoi Domnul „i-a izgonit din grădina Edenului”. „Și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, (ingeri) și văpaia unei săbii care se învârtia în toate părțile, ca să păzească drumul la pomul vieții”.

11. Prin neascultarea lor, Adam și Eva au adus păcatul în lume, și oricine care până acum a trecut prin această viață, afară de Isus, a păcătuit. Însă Dumnezeu a făcut lui Adam și Evei o minunată și plăcută făgăduință. El a spus că Isus, propriul Său Fiu, va veni în lume și va muri pentru păcătoși. Lucrul acesta aducea lui Adam și Evei posibilitatea să fie iertați. Când se va înnoi pământul, vor putea intra și ei din nou în Eden. Toți cari au păcătuit pot fi iertați prin Mântuitorul, și în felul acesta să aibă un loc în această patrie.

Lección 4—28 Ianuarie, 1928.

Istoria lui Cain și Abel; dela Adam până la Noe.

Textul biblic: Gen. 4, 1—16; 5.

De memorizat: „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain.” Ebr. 11, 4.

1. De îndată ce au fost scoși din grădina Eden, s'a produs o mare schimbare în viața lui Adam și a Evei. Lucrul lor care până aci fusese numai plăcere, acum ajunsese greutate și durere. Unele din animale se sălbăticeseră și nu voiau să asculte de Adam. Incepuseră să crească spinii, scaetii, și buruienile. Frunzele moarte, florile ofilite, și iarba uscată, le reaminteau că aduseseră moartea în lume prin păcatul lor.

2. Dumnezeu făgăduise că Fiul Său Isus va veni pe acest pământ ca să moară pentru om, pentru ca astfel omul să mai poată avea o posibilitate de a se pocăi de păcatul său și să poată fi mântuit. Lucrul acesta eră necesar, fiindcă oamenii păcătuiind, trebuiau să moară, însă ca să nu moară ei a murit Isus în locul lor. Însă Isus nu a venit să moară pentru noi decât cu mii de ani după ce făcuse Dumnezeu făgăduința. În cursul acestui timp lung, oamenii au arătat că au încredere în venirea lui Isus pe pământ ca să moară pentru păcatele lor,

prin oferirea unui animal ca jertfă. Animalul care eră omorât reprezentă pe Isus, care avea să fie dat morții pentru păcatele noastre.

3. Dumnezeu a dat lui Adam și Eva doi fii, Cain și Abel. „Abel eră cioban, iar Cain eră plugar”. Adam și Eva și-au învățat fii cum să clădească altare, și anume ce daruri poruncise Domnul să aducă, pentru a-și dovedi credința în Isus ca Mântuitor al lor.

4. Cei doi frați și-au clădit altarele la fel, și fiecare au adus câte un dar. Abel doriă să fie plăcut lui Dumnezeu, și a ascultat de El aducând ca jertfă „din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor.” El și-a mărturisit păcatele deasupra capului mielului, și apoi l-a injunghiat și l-a pus pe altar, — tocmai după cum spusese Domnul. „Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui”. Pentru a arăta că a fost primită, Domnul a trimes foc din cer și mistui jertfa.

5. Deasemenea și Cain a adus o jertfă, însă el nu a ținut seamă de porunca Domnului, aducând ca jertfă numai din roadele pământului. O astfel de jertfă, în care nu se vărsă sânge, nu putea închipui intocmai pe Isus, care avea să-și dea viața pentru om. Jertfa lui Cain nu arăta că regretă păcatul.

6. Din cer nu s'a arătat nici un semn că jertfa lui Cain a fost primită. Lucrul acesta a intristat foarte mult pe Cain. Abel a căutat să-l convingă să facă așa după cum poruncise Domnul, pentru ca și jertfa lui să poată fi primită. Lucrul acesta însă a făcut pe Cain, care eră mai mare, să se mânia și mai rău. Cain s'a mâniat foarte tare, și i s'a posomorit fața. Și Domnul a zis lui Cain: „Pentru ce te-ai mâniat, și pentru ce ți s'a posomorit fața? Dacă faci bine, nu vei fi bine primit? Dar dacă nu faci bine, păcatul pânđește la ușă”.

7. „Cain a zis fratelui său Abel: „Haidem să ieșim la câmp”. Dar pe când erau la câmp, Cain s'a ridicat împotriva fratelui său Abel, și l-a omorât. Domnul a zis lui Cain: „Unde este fratele tău Abel?” El a răspuns: „Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?” Însă Domnul a zis: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine”.

8. Apoi Domnul a spus lui Cain ce

trebuie să sufere din pricina păcatului său mare. El trebuia să-și părăsească casa și să rătăcească din loc în loc pe pământ. Cu toate acestea Cain spuse: „Pedeapsa mea e prea mare ca s'o pot suferi”, dar fără să se pocăiască și să se întoarcă la Domnul să-I ceară iertare. El se temeă că l-ar putea găsi cineva și l-ar omori după cum făcuse el cu fratele său. Dar Domnul eră încă milos față de el, și „a hotărît un semn pentru Cain, ca oricine îl va găsi să nu-l omoare. Apoi, Cain a ieșit din fața Domnului, și a locuit în țara Nod (Fugă), la răsărit de Eden”.

9. Cain și Abel reprezintă două clase de oameni ce vor fi în lume până la sfârșit. Sunt mulți asemenea lui Cain. Ei se întorc dela Domnul și-și urmează planurile lor. Puțini sunt aceia, cari, asemenea lui Abel să iubească pe Mântuitorul, să asculte de cuvântul Lui, și să se încreadă în El spre a fi mântuiți.

10. După un oarecare timp, Dumnezeu a dat lui Adam și Eva un alt fiu. Acest fiu, al cărui nume eră Set, se siliă să fie plăcut Domnului ca și Abel. Deasemenea Adam și Eva au mai avut și alți fii și fiice. Ei, împreună cu copiii și nepoții lor, alcătuiau o familie numeroasă.

11. Adam a trăit 930 de ani. Set a trăit 912 ani. Capitulul al cincilea din Geneza (Facerea) vorbește despre șase bărbați cari au trăit mai mult de 900 ani. Metusalah eră de 969 de ani când a murit. El a trăit mai mult decât toți bărbații amintiți în Biblie.

12. Despre un bărbat cetim: „Enoh a umblat cu Dumnezeu: apoi nu s'a mai văzut, pentrucă l-a luat Dumnezeu”. Aceasta înseamnă că Enoh iubiă pe Domnul atât de mult încât în fiecare zi îl serviă și ascultă credincios. Domnul nu a îngăduit ca Enoh să moară și să fie pus în mormânt, ci l-a luat la cer pe când încă trăia.

13. După cum Enoh a fost răpit la cer pe când trăia, tot astfel și noi, dacă vom aștepta pe Isus, „vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.”

Lección 5—4 Februarie, 1928.

Istoria potopului.

Textul biblic: Gen. 6. 7.

De memorizat: „Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămânea pururea în om”. Gen. 6. 3.

1. Copiii lui Set, unul din fii lui Adam, au fost învățați să iubească și să asculte de Dumnezeu. Cain eră tatăl unor oameni cari creșteau în răutate, fără să ia seama la Domnul. Pentru un timp aceste două clase au rămas separate, dar deindată ce numărul oamenilor s'a mărit, ei s'au amestecat, și rezultatul a fost că răutatea a crescut mult pe pământ.

2. Oamenii și-au scos din minte pe Dumnezeu și au început să inerve pe copiii lor să se închine la idoli. Biblia spune: „I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ, și S'a mâhnit în inima Lui. Și Domnul a zis: „Am să șterg depe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, dela om până la vite, până la țărtoare și până la pasările cerului”.

3. Când privi Domnul asupra pământului El văzū doar pe un bărbat care eră credincios Lui, iusă acesta eră înconjurat numai de oameni răi. Acest bărbat se numia Noe. Domnul a privit asupra lui Noe cu plăcere, și l-a ales să ducă o ultimă solie de avertizare, cum și o invitație față de oameni.

4. Domnul a zis: „Și, iată că Eu am să fac să vină un potop de ape pe pământ, ca să nimicească orice făptură de sub cer, care are suflare de viață; tot ce este pe pământ va pieri.” Pentru ca Noe, împreună cu ceilalți cari aveau să creadă în această solie să poată fi salvați, Domnul a spus lui Noe să facă o corabie.

5. Domnul a spus: „Fă-ți o corabie din lemn de gofer (chiparos); corabia aceasta s'o împarti în cămăruțe, și s'o tencuești cu smoală pe dinăuntru și pe dinafară.... Să faci corăbiei o fereastră sus, lată de un cot; ușa s'o pui în laturea corăbiei; și să faci un rând de cămări jos, altul la mijloc și altul sus.”

6. Dela timpul când Dumnezeu spusese lui Noe să facă corabia și până la venirea potopului au trecut o sută douăzeci de ani. În acest timp trebuie că

mulți oameni vor fi vizitat corabia, fiindcă părea un lucru ciudat să vezi pe un om pierzându-și tot timpul și cheltuindu-și cel din urmă ban construind o corabie pe uscat. Inșă Domnul îi avertiză de venirea potopului, și-i îndemnă stăruitor să se pocăiască de păcatele lor și să fie gata a intra în corabie spre a fi mântuiți. Oamenii își băteau joc de Noe și râdeau la auzul cuvintelor că va veni un potop.

7. În cele din urmă corabia a fost terminată, și după porunca lui Dumnezeu, Noe și-a strâns în corabie merinde atât pentru familia sa cât și pentru animalele pe cari Dumnezeu voia să le salveze. Indată după aceasta, oamenii au putut să vadă ceva neobișnuit. Din munte, pădure, și câmpie, se îndreptau tot felul de animale spre corabie. Cele mai fioroase cât și cele mai blânde mergeau liniștite ca mânate de o mână îngerească. „Au intrat în corabie la Noe, două câte două”, și din animalele curate câte șapte. Pasările sbureau din toate părțile, și în deplină ordine intrau în corabie.

8. Oamenii priviau cu mirare, inșă își impietriră inima când Noe căută să-i convingă să se întoarcă la Domnul. Cerul eră luminos, pasările cântau ca de obicei, și oamenii nu credeau în solia pe care Dumnezeu le-o trimesese prin Noe. Atunci Domnul spusese lui Noe: „Intră în corabie, tu și toată casa ta”. Noe a intrat în corabie împreună cu soția sa, cei trei fii ai săi, Sem, Ham, și Iafet, și cu soțiile acestora. Deci numai opt persoane din toată mulțimea care credea în Dumnezeu.

9. După ce Noe a intrat în corabie împreună cu familia sa, ușa cea mare a fost închisă de mâini nevăzute. Biblia spune: „Domnul l-a închis înăuntru”. Timp de șapte zile nu a fost nici un semn de ploaie. Oamenii se adunau în număr mare în jurul corăbiei și neincetăi își băteau joc.

10. Inșă în ziua opta inima le-a fost cuprinsă de teamă. Nori negri au acoperit soarele, și „s'au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s'au deschis stăvilarele cerurilor. Ploaia a căzut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți”. Apele au crescut foarte iute. Au acoperit iarba; apoi stușișurile. Încet încet apa se înalță tot mai mult,

acoperind stânci și pomi. Oamenii se agățau de stânci și munți, însă în cele din urmă „apele au ajuns din ce în ce mai mari și toți munții înalți, cari sunt sub cerul întreg, au fost acoperiți”.

11. „Potopul a fost patruzeci de zile

pe pământ. Apele au crescut și au ridicat corabia, și ea s'a înălțat deasupra pământului. și corabia plutia pe deasupra apelor”. „Toate făpturile cari erau pe fața pământului au fost nimicite, depe pământ. N'a rămas decât Noe și

ce eră cu el în corabie”. Deși corabia a plutit aproape peste tot locul, și eră lovită din toate părțile de valuri, totuși oamenii din ea erau în siguranță fiindcă se găsiu în mâna Domnului.

SIGUR ESTE SIGUR.

A.: Bună ziua, Domnule B. !
Incotro așa grăbit ?

B.: Bună ziua Domnule A.
Sunt tocmai preocupat cu strângerea unei colecte pentru lucrarea lui Dumnezeu.

A.: Așa! Ce coincidență să te întâlnesc. Cu această ocazie vă puteți economisi un drum.

B.: Cum să înțeleg aceasta ?

A.: Dumneata ști prea bine cât de slab este câștigul acum, și că perspectivele pentru viitor sunt și mai rele. M'am gândit atunci că nimeni nu va mai cere, ba chiar e nejustificabil de a da 500 lei pentru Misiune. Mi-am propus chiar să-i spui soției acesteia, la cazul când D-ta vei veni și nu voi fi eu acasă. Pot deci să te încunoștiințez de aceasta personal, ca să nu mai faci drumul fără de folos. Dacă vor veni încă odată timpuri mai bune, atunci poate vom da și pe cele neglijate.

B.: Vii prea târziu cu aceasta. Eu am fost la soția D-tale și dansa mi-a

A.: Așa? Imi pare foarte rău, v'ași fi economisit cu plăcere oboseala. Vă rog atunci, nu lăsați ca oboseala să fie un prilej de supărare, pentru zadarnicul drum ce l'ați făcut.

B.: Zadarnic? Niciodată nu am căpătat așa de mult, ca astăzi. Nu 500, ci 1000 lei mi-a dat soția D-tale.

A.: Este adevărat? La perspective de câștig atât de slabe?

B.: Tocmai aceasta a fost cauza. Ea spuse: Timpurile sunt rele, și se prea poate ca ele să meargă tot spre mai rău. Cine știe care va fi fața lucrurilor anul viitor, și dacă vom putea da ceva pentru misiune, deaceea vreau a lichida mai din vreme lucrurile Dumnezeului nostru; la urmă poate să vie ce va voi. Sigur este sigur!

A.: Nu!... Aceste femei... Dar dreptate tot are!

B.: Doriți să vă înapoiez contribuția?

A.: Nu, pentru nimic în lume nu! Dacă vrei să-mi faci o plăcere, atunci te rog nu spune nimănui nimic de acestea, că n'ași fi vrut să dau nimic pentru misiune; mai întâi soției mele, căci atunci trebuie să mă rușinez de ea.

B.: Ca soția D-tale să nu aflu, voi purta eu de grijă, dar că nu voi scrii aceasta într'o foaie misionară, bineînțeles fără numele D-tale, aceasta nu pot să promit.

A.: Dacă crede-ți că ar putea folosi și altora, consimt, și la revedere.

B.: La revedere! Incă odată multe mulțumiri și Dumnezeu să-ți răsplătească.

MERG IN SUS.

Umblând pe căile de jos, tu vei zice: mă înalț în sus. Cum? Căile conduc în jos, așa că nu poate cineva să zică: merg în sus! Aceasta ar fi un neadevăr! Astfel ni se pare la prima privire. Dar lucrul acesta se explică în felul următor:

Când cineva privește spre Isus Hristos, atunci va învăța și înțelege cuvântul. Pe când El mergea spre Ghetsemani și Golgota, drumul acesta al Său mergea în jos.

Dar unde îl conducea această cale josnică la sfârșitul ei? Il ducea la tronul mării. Crucificarea și moartea L-au condus la Tron. El mergea în sus.

Iubite cetitor, astfel merg și căile noastre în sus, spre Tron. Noi vom trebui să ședem pe Tronul Său, după cum scrie Spiritul cu privire la biserica Laodicea. Acest drum spre Tron conduce în jos. El merge prin crucificare la Tron, merge prin Noapte la Lumină.

Iubite cetitor, de aceea nu te înspăimântă, și nu te văită când drumul te duce în jos, în suferințe, în dispreț, în strămtorări. Aceste căi de jos să te ajute a deveni bun pentru Tron, și pentru cunună.

Nu privi lipsurile și greutatea în cari te aflu acum! Privește ținta și zi vesel: merg în sus.

Trad. de

Arth. Văcăreanu.

Trad. de I. Stănescu — Pitești.

Copiii cari au răspuns la „Poveștile fără răspuns”, din Curierul Misionar No. 10 și 11:

Iosif Ilie, București—Labirint; Ionel Gh. Martin, Gh. Bortea și Săndel Pleșoianu, Ploești; Ionel T. Chiriac și Eufrosina T. Chiriac, Matca; Ionica M. Meșca și Maria Gh. Iordache, Tecuci; Fănică Vasiliu, Galați; Georghîță T. Grassu, Pitești; Gh. Hrib, Suceava—Bucovina.

* *

Intrebări

La cari Cetitorii revistei „Curierul Misionar”, sunt rugați să caute răspunsurile în Biblie și să ni le trimeată.

121. Cine a plâns ca un balaur (șacal) și a bociț ca struțul?

122. Care a fost cel mai tânăr împărat, cum se numia el, și la ce etate a fost ales împărat?

123. Unde stă scris despre cerul de aramă și pământul de fier?

124. În casa cărui credincios s'au născut trei sute optsprezece viteji?

125. Unde se vorbește despre covoare scumpe puse în lazi de funii?

126. Cine s'a supărat și i-a ieșit lepra, fiindcă spurcase templul?

127. Unde se spune despre un foc ale cărui flăcări se ridicau până în inima cerului?

128. Cui i s'a profetizat că Dumnezeu îl va învăța ca pe un ghem și îl va asvârli ca pe o minge?

129. Cari oameni mai iuți decât vulturii și mai tari decât leii, s'au iubit încât nici la moarte n'au fost despărțiți?

130. Unde stă scris de ape vii ce vor curge și vara și iarna?

Aceste întrebări au fost comunicate de: Mihăiță Ploșteanu, Ploești; Th. Irod, Bacău; Victor P. Păunescu, Teleorman; Alex. Constantinescu și Elena Hmil, Botoșani; Ionel T. Nicolau și Dumitru S. Teodor, R.—Sărat; Gh. Ionescu, București-Nord; Elena Vlădescu, Vâlcea; Eufrosina Săvescu, București-Labirint.

Răspunsurile

La întrebările din „Curierul Misionar” No. 10 și 11 (1927).

Au deslegat 10 întrebări: Enoch Stefanian și Eufrosina Săvescu, București—Labirint; Gh. Ionescu, Gh. Lichințeanu, Ivan Gh. Grigore, Gh. Stoica, A. C. I. Manicotide, București-Nord; Tincuța I. Stănescu și Gheorghîță Grossu, Pitești; Anicuța Oacheșu, Aurica Grassu, Ioan Bistriceanu, Dolj; Iulia Mazilu, Alexandrina Puținichici, G. Petrescu, Mehedinți; Șița T. Burcea, Tachița Gh. Ben, Anghel Vasilescu și Victor P. Păunescu, Teleorman; Plorea Coițan, Cernăuți; Alex. Constantin și Elena Hmil, Botoșani; Elisabeta St. Negoiță, Mihăiță Ploșteanu, Costică Busuioc și Cristache N. Roșioru, Ploești; Ionel N. Roșioru, Brăila.

Au deslegat 9 întrebări: Iancu Popescu, București-Nord; Maria Mărăcine, Pitești; Voicu Al. Bălașa, Teleorman; Th. Irod, Bujor și Vila Dinulescu, Bacău; Mitică Dinulescu, Matu Moraru, Preda Dumitru, Ploești; Ioan Petraș, Arad; Vasile Dospinescu, Bacău; Gh. Puică, Prahova; Ilie Timiș Cottan, Maramureș; Galina și Florica Apostolescu, Dâmbovița; Dumitru I. Păun, Buzău.

Au deslegat 8 întrebări: Neculai Agape, Gh. Agape și Ana Popovici, Iași; Ioan I. Cruceanu, Bacău, Al. M. Ciolan, Tutova; Dumitru I. Olaru, Mehedinți; Petrache A. Mănilă, Brăila; Ioan I. Danciu și Șerb. Apostolescu, Dâmbovița; Maria Milan și Gh. Vladul, Tg.-Jiu; Alexandru și Rița Frâncu, Vâlcea—Călugărească; Ioan Munteanu, Ploești.

Au deslegat 7 întrebări: Titi Popescu și Victoria Teodorescu, Buzău; Gh. Ch. Rujoiu, Prahova; Dumitru A. Enăchescu, Muscel; Ioan Mânzateanu, Ioan Câmpeanu și Mihai Hanganu, Vaslui; Ioan Ciolac, Cernăuți; I. M. Popa, F. Oae și Gh. R. Mihai, Dolj; Gh. Petraru, V. Marian, Elena Constantinescu, Virginia Radu, Bacău; Gherase Gh., Dicioșanmartin.

Au deslegat 6 întrebări: Lehaci Filaret, Bucovina; Gh. Părvu, Muscel; Natașița Agape, Iași; Anica Dima, Huși; I. Stănculescu, Vâlcea; Marioara Dumitrescu, Prahova; Gh. I. Haidas, Dorohoi.

Au deslegat 5 întrebări: Sainciuc Domnica, Cernăuți; Neculai M. Poenaru, Buzău; Margareta Ionescu, București-Labirint; Alecu Moraru, Roman; Iscru Iosif, Hunedoara; Nicolae Briscan, Prahova.

Au deslegat 4 întrebări: Sainciuc Nicolai, Alexiciu Chirică, Ioan Ozărescu, și G. Bujenița, Cernăuți; Alexandru Dumitru, București-Popa-Tatu; Elena I. Vlădescu.

Au deslegat 3 întrebări: Ionel P. Nicolau și Dumitru S. Teodor, R.—Sărat; Steliana Gh. Ben, Teleorman; Elisabeta Turică, și Ioan Dospinescu, Bacău; Catrina Zaidel, Cernăuți; Vasile Bucuroiu, I. Pirojoi, Buzău.

Au deslegat 2 întrebări: Domnica Cucuș și Veronica Ozărescu, Cernăuți; Neculai Halanca, C. Olaru și Dumitru Păpуре Huși; Iosif Ilie, București-Labirint; Elena Dragomir, Buzău; Ion I. Roșu, Bacău; Măndița C. Covrig, Galați; Melania Mihalj, Fundul-Moldovei.

Au deslegat o întrebare: Alexandru Poenari și Elisei Poenari, Fundul-Moldovei; Marin C. Iancu, Buzău; Ileana Serafinceasa, Cernăuți.

Necrolog.

Sora Paraschița Toma Dumitrescu, în etate de 66 ani, din comuna Cărbunești, membră a comunității Râncezi, a fost chemată de Domnul la odihnă pe ziua de 26 Octombrie, a. c. Ploești S. Ștefănescu.

Sora Dana T. Ţone, în etate de 65 ani, membră pasivă a comunității Giurgiu, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 8 Octombrie, a. c. Sora a încetat din viață rugându-se.

Sperăm s'o vedem pe pământul cel nou. Vlad Mocanu.

Sora Sevasta Stan din comunitatea Alexandria, în vârstă de 81 ani, și membră a comunității din anul 1919, a adormit în Domnul pe ziua de 19 Octombrie, a. c.

Alexandria C. Florescu.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară.

Director: P. P. PAULINI
Membru: ȘT. DEMETRESCU
Edit. și Red. resp.: D. FLOREA
Prețul unui număr Lei 12.- Abon. pe un an Lei 112.
Red. și Admin. Str. Labirint 116.